

Ἡ ἀγάπη μ' ἀποστοῦσε
 Εἰς τὸν δρόμον τὸν σκληρὸν,
 Καὶ ὁ Ἔρωτας περνοῦσε
 Βιαστικὰ μὲ τὸν Καιρὸν.
 Στάσου, λέγω, Ἔρωτά μου
 Καὶ μὴ τρέχεται ὀμπροσθά·
 Ἡ καλὴ συντρόφισσά μου
 Ἡ ἀγάπη δὲν βαστᾶ.
 Τότε βλέπω καὶ τανύζου
 Καὶ οἱ δύο τους τὰ φτερά,
 Καὶ τ' ἀπλόνουν καὶ ἀρχίζου,
 Καὶ πετοῦν, πετοῦν γερά.
 Φίλε, λέγω, ποῦ πετᾶτε;
 Τόση βία διὰ τί;
 Ἡ ἀγάπη μας κυττάζω,
 Ὄραν, ὦρ' ἀδυνατεῖ.
 Τότ' ὁ Ἔρωτας γυρίζει,
 Καὶ μὲ λέγει, τὸ παρόν:
 Πῶς ἀρχῆθεν συνειθίζει
 Νὰ πετᾶ μὲ τὸν καιρὸν.

ιιιιιιιιιι

57. Ἡθέλησα τὸν πλάνον
 Τὸν Ἔρωτα ν' ἀφήσω,
 Ταῖς χάραις του νὰ διώξω,
 Καὶ νὰ μετανοήσω.